

Acsai Roland

Pásztortáska

Leng a pásztortáska az őszi nyárban,
erre-arra most szomorúan újra.
Mint a láncfűrész zaja, zúg a múlt ma:
fái kivágva.

Károgó holló repül itt el, ében.
Tölgyfa makkját útra bocsátja, hullik.
Hull levél le, útra bocsát a múlt is –
elköszön éppen.

Szöcske

Esti pinty szavára figyelsz: misére.
Füst a kéményből ki se száll az égbe.
Fest a mindenség panorámaképet
ágecsetekkel.

Macsakaként dorombol az őszi erdő.
Szöcske lába zizzen, az őszt kizengő.
Száguldó napokra lehull a felhő –
vége lesz egyszer.

ACSAI ROLAND (1975) író, költő, műfordító, drámaíró. Legutóbbi kötete: *Titusz, a hős* (2022).

(A szerző megjegyzése: a versciklus szapphói-strófákban íródott.)

Köd

Mekkorára nő odakint a köd ma?
Függönyünk meglengeti láthatatlan
szél. A tévében mesefilm megy: ismét-
lés, de azért jó.

Újra nézi lányom a nagyszobában.
Óvodába nem mehetett. November
nyolcadik napján a köd ég alatt száll,
függönye lebben.

Kanárisárga

Bent a zebra-pinty a kanárral van
egy kalitkában: füttyörésznek. És kint
cinke énekel fatetőre szállva.
Hallgat az úr fent.

Most egész közelre repült a cinke,
itt dalol fölöttem az ágon ülve,
és felelget társainak kanári-
sárga levél közt.

Sebtapasz

Stációi ködbe bevésve ősznek,
szürke márványtömbbe faragva, merre
rózsaablak nyílik a kerti ágon –
rozsdá a dróton.

Fára mászik ott a gyerek magában,
homlokára hullt falevél tapadva,
és nyakára is. Leveszem kezemmel:
sebtapasz ősszel.

Léghajó

Léghajó vár lent a Ligetben állva.
Padra ülve nézem a gömb alakját.
Nem repül ma fel. Kitakarja alját
télies égnek.

Nő jön, és beszél a mobilba halkán.
Boldogan futó kutyusok lihegnek.
Szürke tornyok fák tetején. Szorongás
vázlata, skicce.